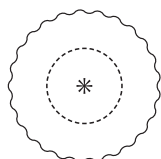

AGAFAR LES REGNES

KATHRYN SCANLAN

TRADUÏT DE L'ANGLÈS PER ARIADNA POUS

La Segona **Perifèria**

LA JENNY DE LA BICI

Abans que se li morís el marit i se li cremés la casa, la Jenny de la bici treballava al Crocker's, la planta escorxadora. De casa seva només en va quedar un sot a terra, de ciment socarrimat. I allà és on vivia.

Anava amb bicicleta, hi duia un carretó enganxat al darrere per carregar els sacs de civada que agafava al centre del poble. Pel camí parava a casa nostra perquè al pati hi teníem un munt de dents de lleó. En collia les fulles per cuinar-les.

Duia camises d'home i pintallavis vermell, d'un vermell pujat. Tenia la cara colrada, cremada pel vent. No era gaire grossa però sí una mica rabassuda. A l'estiu duia un mocador al cap i a l'hivern, gorres de llana, una caputxa, capes i més capes, abrics d'home balders, botes d'home ben calentes.

Fent de jardinera no tenia rival. El Dr. Cheltington i més famílies del barri dels rics la llogaven perquè tingués cura de les seves parcel·les. Hi podia fer créixer de tot, i si aquells jardins es veien tan esplèndids era gràcies a ella.

Quan venia a casa, l'endemà encara en senties l'olor. Quan feia bo, es banyava a la riera o als estanys, però a l'hivern la pudor et tombava. La majoria de nois del barri, la primera dona que havien vist despullada era la Jenny de la bici banyant-se als estanys de peixos.

Tenia un fotimer de gossos, chihuahues escarransits que no paraven de bordar, i els tenia tancats en un corral per a gallines. N'hi havia uns seixanta, setanta, no exagero. Ella sempre deia que en tenia cent.

Quan la vàiem que tirava cap al centre, nosaltres hi anàvem a treure el cap. Passàvem la tanca i per davant dels gossos i rondàvem per allà mirant què hi havia. Tenia filferro i agulles d'estendre penjant dels arbres. Dins del sot hi havia una banyera de les d'abans i un fogonet. Tenia tubs d'assaig amb taps de goma, ampolletes blaves i pots de melmelada, una melmelada que feia amb gerds dels arbustos. També en tenia de fruits vermells. Algú deia que devien ser verinosos.

Cada cop que li faltava aigua, la Jenny de la bici tenia via lliure per entrar a casa i agafar-ne. Omplia els seus pots de llet a la pica i els carregava al carretó. Si nevava, els duia amb trineu.

Quan hi havia els pares no li teníem por, però sí que ens n'agafava si apareixia quan eren fora. La vàiem venir i ma germana i jo corríem a agafar-nos sota el llit. Esperàvem i sentíem la porta de casa que s'obria.

Parlava sola mentre agafava aigua de la pica. Tenia la veu aguda, esquerpada, espectral com de bruixa. Portava uns guants d'home, molt soferts, una gorra i una altra a sobre, i normalment també duia uns quants chihuahues entaforats dins l'abric.

La Jenny de la bici solia dir, Mireu què hi tinc, aquí, i se'ls treia de la butxaca de la camisa. Els cadells els tenia als cistelletes de les maduixes.

Un estiu una gata de carrer va aparèixer per casa i va tenir gatets. N'hi havia un de color taronja, molt escarransit, amb el cap que li penjava. De seguida que va deixar la teta, l'hi vaig ensenyar a la Jenny de la bici i li vaig dir, Mira el meu gatet, el cap... no sé què li passa. Ella va dir, Deixa que me l'endugui, a veure què s'hi pot fer.

Vaig pensar, Ja l'hem vist prou. Una mica me'n vaig oblidar i tot. Suposo que ja tenia els altres. No recordo amoïnar-m'hi gaire ni pensar què se n'havia fet. Tampoc sabia dir quant de

temps va passar, potser setmanes. Però un bon dia, mentre jeia a l'hamaca, la Jenny de la bici va aparèixer i em va dir, Hi ha algú que et vol veure.

No sé què va fer, no sé com s'ho va manegar perquè els gossets no el matessin, però el gat estava bé i el cap ja no li penjava. No me l'havia canviat, era de color taronja amb tres franges blanques ben reconeixibles. No hi ha dos gats amb les mateixes franges.

Al cap d'uns mesos, mentre ma germana i jo rastellàvem fulles amb la mare, va passar una ambulància, i al darrere, uns quants cotxes de policia. Al nostre carrer no hi havia mai gaire trànsit i volíem fer el tafaner: ens hi vam apropar corrents. Vam sentir crits i plors i gossos que bordaven. Hi havia tot de personal d'emergències. Van dir que no es cuidava. No es pot viure així, deien. Van caldre uns quants homenots per fer-la pujar a l'ambulància. Els gossos corrien amunt i avall, i els empaitaven amb unes xarxes amb mànec. Nosaltres cridàvem i bramàvem tant com ells.

Se la van endur a una residència de Comstock, a Iowa. Jo sempre volia anar a Comstock a veure-la. Hi va viure força temps, en aquella residència. Gairebé tenia cent anys quan es va morir. Encara guardo el retall de diari amb l'esquela. La mare el tenia en un àlbum de records. Es deia Marla Weaver. Em sembla que era de Chesterfield.

Al seu sot a terra, la Jenny de la bici hi tenia una pila de mantes i sacs de dormir. Però tots aquells gossos —els chihuahues són animalons de pèl curt—, com és que no es morien de fred a l'hivern? Quan era petita no hi vaig donar gaires voltes, però ara sí, com és que aquells gossos van sobreviure?

Si algú m'expliqués aquesta història, segur que li diria, Estàs com una puta cabra. Chihuahues? En un sot? A l'hivern, en una banyera? A Iowa?

EL VEIA CADA DIA

Cap a finals de l'estiu, una nit em vaig despertar a la caravana amb un home al damunt. Havia entrat d'amagat mentre dormia i em va posar una pistola al cap. Em va violar.

Prenia pastilles. Era un joquei que intentava baixar de pes. Em va dir que acabava de disparar a un gos.

No vaig obrir la boca perquè si deia res em farien fora de l'hipòdrom. Els meus pobres pares m'haurien de venir a buscar.

El paio va deixar les pastilles, el coneixia, el veia cada dia, jo sabia exactament qui era; no va ser fàcil, però vaig sobreviure, ves. Després d'allò em vaig tallar els cabells ben curts.

QUIN CAVALL, QUINA CURSA

Es deia Dark Side. El tenien dins del camió dels cavalls que envien a l'escorxador. Quan era petit, una de les eugues de cria li va clavar una coça al cap i li va fer perdre un ull. Hi tenia un bon forat, era un clot cobert de pèl, amb un parell de pestanyes que li sobresortien.

No era meu, llavors, però jo ja feia temps que me'l mirava. I un bon dia algú em va dir, Aquest cavall que tant t'agrada, el porten a matar.

Li vaig dir a en Bob Bozeman, Hem d'agafar aquest cavall. El podem comprar al preu d'escorxador, vuit-cents bitllets. I això era quan anaven cars. En Bob em va dir, Si creus que en pots fer alguna cosa, fer-nos guanyar uns calerons, jo te'l finanço.

El paio de l'escorxador ja havia carregat sis cavalls... i el Dark Side era al fons de tot. Em va dir, N'hauràs d'afluixar cent més... que ara em toca fer baixar els altres per agafar-te'l. Així que en Bob me'n va donar cent més i jo els hi vaig donar al paio.

Al Dark Side l'havien vetat per haver-se esvalotat als calaixos de sortida. Pots aconseguir que tornin a admetre un esvalotador, però és una feinada. T'ha de tornar a aprovar el jutge de sortida i has d'acumular vuit sortides netes.

Als cavalls els surt el mal geni i claven tot de cops al calaix abans que s'obrin les portes, així que hi ha uns operaris que els subjecten. Imagina't el Dark Side, en un dels calaixos del mig, amb un paio a banda i banda tibant-li el cap per mantenir-lo recte. Al costat on no hi veu tot són coces i brams, tot de quilos topant contra el metall, però no pot girar el cap per mirar

perquè els operaris no l'hi permeten. És llavors que s'espantava i començava a esvalotar-se.

Els entrenaments dels matins són de les cinc a les onze. Hi ha molt de tràfec. Jo el feia caminar, només amb el cabestre i el ramal, fins als calaixos de sortida perquè hi donés un cop d'ull. L'acariciava i li parlava. També parlava amb el personal que corria per allà. Em vaig fer un bon tip de conversar amb els operaris i els mossos dels calaixos. Deia, No l'empenyeu cap avall d'aquesta manera. Deixeu que giri una mica el cap per mirar.

Hi havia altres entrenadors que em deien, Deixa-ho estar, el pobre desgraciat només té un ull. Això és perdre el temps. Es comportaven com si fossin cowboys. Jo els queia bé però no deixava de ser una dona que entrenava. I tot el que fas ho has de fer el doble de bé.

Vaig trobar un genet d'entrenaments, un bon joquei, era poca cosa, es deia Valdez: s'hi va esmerçar. Vam aconseguir fer unes quantes sortides netes. Al final el jutge de sortida ens diu, D'acord, torna a estar admès, el pots fer córrer... però si en torna a fer una de les seves, va fora i ja no podrà tornar.

Vaig parlar amb el propietari, en Bob. Li vaig dir, Fem-lo córrer la setmana que ve. Aquesta cursa ens va de conya, li vaig dir. Ens hi vam inscriure, i ens van donar el setè calaix. Estàvem de sort, perquè era una pista per a nou cavalls: només en tindria dos al costat cec.

El Dark Side arrenca vint-i-cinc a un. És un guany de cinquanta-dos dòlars. En Bob va dir, M'hi puc apostar alguns calés? Sí, vaig dir, ja està a punt.

És com si el cavall sabés que l'havia salvat. Tothom li havia girat l'esquena. He entrenat tota mena de cavalls, dels cars i també dels barats, però aquest va ser un dels millors moments:

quin cavall, quina cursa. Molts es van quedar amb un pam de nas. Finalment se'm va reconèixer com a entrenadora.

En Bob estava contentíssim. Es va embutxacar un bon feix de bitllets amb les apostes. Va treure l'exacta, la trifecta. Van guanyar unes quatre o cinc curses després d'aquella. Però llavors el Dark Side es va lesionar —els lligaments— i en Bob el va vendre a la fira de la tardor. No hi vaig poder fer res perquè no era meu. En Bob sempre es venia els cavalls en aquella fira, així feia net de cara a la primavera.

El va comprar un altre entrenador. Ja no va guanyar cap més cursa. No sé si va tornar a esvalotar-se als calaixos de sortida, però cada vegada que em veia a la pista, girava el cap i bramava.